UYKUSUZ

27 OCAK ÇARŞAMBA
SAYI: 2021/04 No:698
6 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 7 TL.
ISSN 1307-7619

Tayyip Erdoğan'ın, Yargıtay'a atanmasının üzerinden iki ay bile geçmeyen İrfan Fidan'ı AYM üyeliğine ataması "yargı bağımsızlığı" tartışmalarını gündeme getirdi.

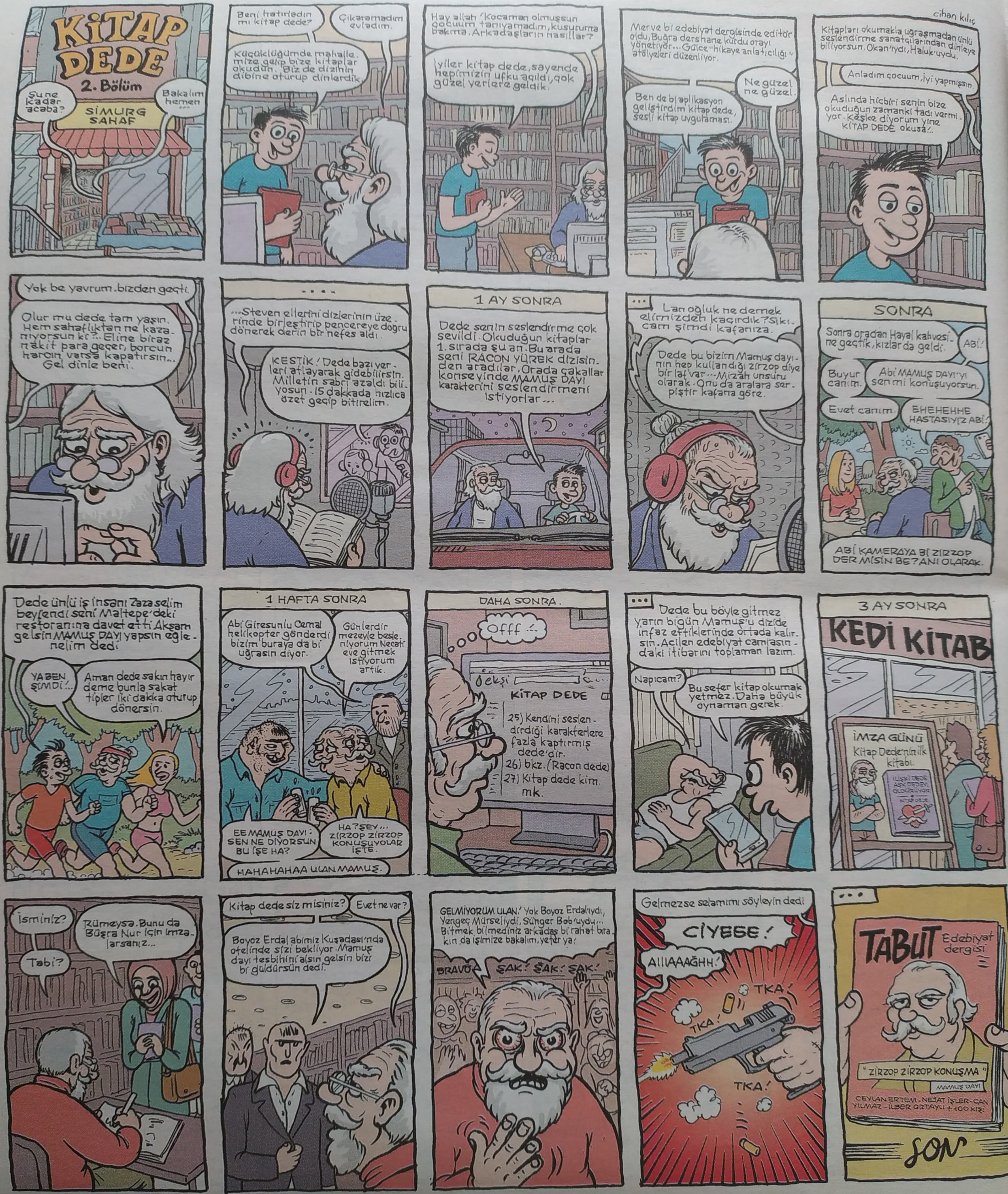

ÖZER AYDOĞAN

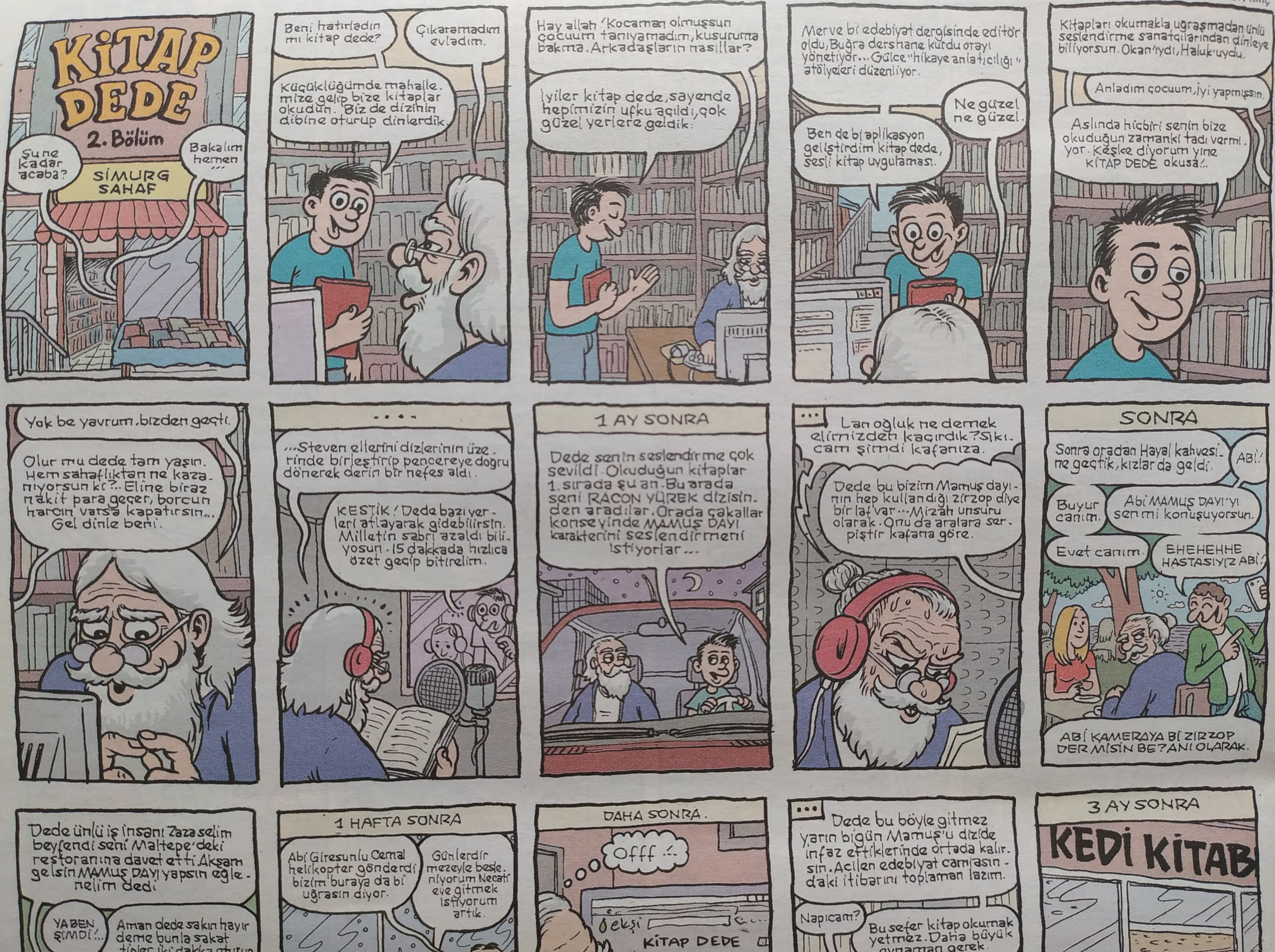

DURAKLAMA DÖNEMİ
DURAKLAMA DEVRİ PADİŞAHLARINDAN EN ÜNLÜSÜ I. BARAK'TAN SONRA TAHTA GEÇEN I. DONALD'DIR (DELİ DONALD). DÖRT YILLIK KISA SALTANATINDA ZENGİNLER SERVETLERİNE SERVET EKLEDİ.
KIZIYLA EVLENDİRDİĞİ DAMAT CERİD PAŞA'YI MÜŞAVİRLİĞE GETİRDİ, VEZİRLERİ DAMA TAŞLARI GİBİ DURMADAN DEĞİŞTİRDİ. AİLESİ VE YAKINLARI YÖNETİMDE SÖZ SAHİBİ OLDU.
KAFİRLERİN ÜLKEYE SEYAHAT ETMESİNİ YASAKLADI, GÖÇMEN ÇOCUKLARI AİLELERİNDEN AYIRIP KAFESLERE KAPATTIRDI.
BU DEVİRDE ISINAN KÜRE İNKAR EDİLEREK PARİS SENEDİ YIRTILIP ATILMIŞ, KANDİL YAĞI ENDÜSTRİSİ RÜŞVET VE İLTİMAS YOLUYLA GÜCÜNE GÜÇ KATMIŞTI.
BU NE CÜRET!
DEVLETİN DÜZENİ İYİCE BOZULMUŞ, BEYAZ KULLARA İMTİYAZ İSTEYEN ÇAVUŞBAŞI VE OCAK AĞALARI TÜREMİŞTİ. SUİSTİMAL VE ZULÜMLERE KARŞI ÇIKANLAR SİYAHİ İSYANLARI ADI ALTINDA SALTANATA ASİ OLDULAR.
Teneffüs edemiyorum
SULTAN DONALD'IN ŞEHZADELİĞİ HAREMDE, MAHREM MECLİSLERDE GEÇMİŞTİ, MEŞHUR TACİZ ERBABI OLDUĞU SÖYLENİR. GOLF TİRYAKİSİYDİ, SALTANATI BOYUNCA GOLF OYNAMAK VE TÜVİT ATMAKLA MEŞGUL OLDU. TÜVİTLERİNDE 'REAL DONALDTRUMP' MAHLASINI KULLANMIŞTIR.
MİLADİ 2020 YILI BAŞLARINDA UĞURSUZ BİR SALGIN ÜLKEYİ KIRIP GEÇİRDİĞİNDE SULTAN DONALD DURUMA KAYITSIZ KALDI. AYNI YIL, İMPARATORLUĞUN HER YERİNDEN ARZUHALLER YOLLANIP TAHTIN ŞEREFİNİ KURTARMAK İÇİN PADİŞAHIN DEĞİŞTİRİLMESİNE KARAR VERİLDİ.
Arzuhal 2020
Arzuhal
2020
Arzuhal
ARZUHAL
O TARİHTE MAĞRUR OĞLANLAR VE BAŞKA SAPKIN TARİKATLAR ZAPTURAPTTAN ÇIKMIŞ DURUMDAYDI, SARAYDAN DESTEK BULDULAR. DELİ DONALD TAHTINI KORUMAK İÇİN YENİ PADİŞAHA KARŞI FİTNEYİ KÖRÜKLEDİ.
YİNE CİHAN DEVLETİ OLALIM
SULTAN DONALD'IN TAHTTAN İNDİRİLECEĞİ HABERİ YAYILINCA MAĞRUR OĞLANLAR "CO BAYDIN BİZE PADİŞAH OLAMAZ" DİYEREK TOPLANIP YÜRÜYÜŞE GEÇTİ. ONLARA DAHA SONRA HALKTAN KİŞİLER DE KATILDI.
Donald
KAPIKULLARI BAB-I HÜMAYUN'U AÇIK BIRAKMIŞTI, SARAYIN BİRİNCİ AVLUSU BİR ANDA AYAK TAKIMIYLA DOLDU. ORTA KAPI DA AÇILINCA DİVAN AVLUSU İSTİLA EDİLDİ. O SIRADA DİVANDA BULUNAN AKASYA KORTEZ ÇELEBİ CANINI KIL PAYI KURTARDI.
SARAYDA "SULTAN DONALD ÇOK YAŞA" SESLERİ YÜKSELİRKEN BABÜSSAADE ÖNÜNDE SIKIŞIP EZİLENLER OLDU. BOSTANCIBAŞI'NIN EMRİYLE KALABALIK DAĞITILANA KADAR DİVAN YAĞMA EDİLDİ, PELOSİ PAŞA'NIN MÜHRÜ DE ÇALINMIŞTI.
TEZ DAĞILIN!
ESKİ KALİFORNİYA BEYLERBEYİ ARNOLD PAŞA (SCHWARZENDİGÂR) KILICIYLA SARAYA YÜRÜME HAZIRLIĞINDAYKEN İSYANIN SONA ERDİĞİ HABERİ GELDİ. SONRAKİ GÜNLER BOSTANCI NEFERLERİ KAPI ÖNLERİNDE YATIP NÖBET BEKLEDİ.
DIŞARIDA KIYAMET KOPARKEN SULTAN DONALD'IN OTAĞINDA ŞEHZADESİYLE ÇALGI MECLİSİ KURDUĞU HABERİ DİLDEN DİLE DOLAŞTI. SADRAZAM MAYKPENCE PAŞA VELİNİMETİNE SIRT ÇEVİRDİ, MİT ROMNÎ AĞA DA AZLİNE DESTEK VERİNCE I. DONALD LEBİ DERYADAKİ KAŞANESİNE SIVIŞTI.
TAM İKİ HAFTA SONRA, OCAK AYININ 3. ÇARŞAMBA GÜNÜ SULTAN I. CO MUSHAFA EL BASIP YEMİN EDEREK TAHTA ÇIKTI, BİAT MERASİMİ BAŞLADI.
DEFTERDARLIKTA GÖREVE ATANAN KOCA BÖRNİ PAŞA (VON SANDERS) KAFTANINA SARINMIŞ HALDE CÜLUS TÖRENİNDE HAZIR BULUNDU.
HAVA SOĞUK
YÜZBİR PARE TOP ATILDI, HANENDE GAGA SULTAN MEHTER MARŞINA EŞLİK ETTİ, CENÜFER HATUN İSE MARİNE OCAĞI GÜLBANGINI OKUDU.
CÜLUS-U HAN CO BAYDIN EYLEDİ DÜNYAYI ASUDE!
SULTAN CO TAHTA ÇIKTIĞINDA 78 YAŞINDAYDI, KAMALALI HÂRİS PAŞA'YI SADRAZAM ATADI. KALİFORNİYA KADILIĞI VE KAZASKERLİK YAPMIŞ HÂRİS PAŞA PADİŞAHIN GÜVENİNİ KAZANMIŞTI.
DEVRİN İLERİ GELEN ISLAHATÇISI İSE İSKENDERİYELİ AKASYA KORTEZ ÇELEBİDİR. HENÜZ 29 YAŞINDA DİVAN AZASI OLMUŞ, YEŞİL AHD-İ CEDİT'İ HAZIRLAMIŞTIR.
İSTİKBALİ PARLAK, SİMASI LATİF KADINDIR. REPÇİ KARDİBÎ ONUN İÇİN:
Şecer-i akasyam sen yetiş serpil berkarar
Olur elbette hümây-ı saltanat bir gün şikâr
DİYE YAZMIŞTIR...
cem dinlenmiş

cihan kılıç
KİTAP DEDE
2. Bölüm
Şu ne kadar acaba?
Bakalım hemen...
SİMURG SAHAF
Beni hatırladın mı kitap dede?
Çıkaramadım evladım.
Küçüklüğümde mahalle. mize gelip bize kitaplar okudun. Biz de dizinin dibine oturup dinlerdik.
Hay allah! Kocaman olmuşsun çocuum tanıyamadım, kusuruma bakma. Arkadaşların nasıllar?
İyiler kitap dede, sayende hepimizin ufku açıldı, çok güzel yerlere geldik.
Merve bi edebiyat dergisinde editör oldu, Buğra dershane kurdu orayı yönetiyor... Gülce "hikaye anlatıcılığı" atölyeleri düzenliyor.
Ne güzel ne güzel.
Ben de bi aplikasyon geliştirdim kitap dede, sesli kitap uygulaması.
Kitapları okumakla uğraşmadan ünlü seslendirme sanatçılarından dinleye biliyorsun. Okan'ıydı, Haluk'uydu.
Anladım çocuum, iyi yapmışsın.
Aslında hiçbiri senin bize okuduğun zamanki tadı vermi. yor. Keşke diyorum yine KİTAP DEDE okusa!..
Yok be yavrum. bizden geçti.
Olur mu dede tam yaşın. Hem sahaflıktan ne kaza. nıyorsun ki?.. Eline biraz nakit para geçer, borcun harcın varsa kapatırsın.. Gel dinle beni.
. . . .
...Steven ellerini dizlerinin üze. rinde birleştirip pencereye doğru dönerek derin bir nefes aldı.
KESTİK! Dede bazı yer. leri atlayarak gidebilirsin. Milletin sabrı azaldı bili. yosun. 15 dakkada hızlıca özet geçip bitirelim.
1 AY SONRA
Dede senin seslendirme çok sevildi. Okuduğun kitaplar 1. sırada şu an. Bu arada seni RACON YÜREK dizisin. den aradılar. Orada çakallar konseyinde MAMUŞ DAYI karakterini seslendirmeni istiyorlar...
...
Lan oğluk ne demek elimizden kaçırdık? Sıkı. cam şimdi kafanıza.
Dede bu bizim Mamuş dayı. nın hep kullandığı zirzop diye bir laf var... Mizah unsuru olarak. Onu da aralara ser. piştir kafana göre.
SONRA
Sonra oradan Hayal kahvesi. ne geçtik, kızlar da geldi.
Abi!
Buyur canım.
Abi MAMUŞ DAYI'yı sen mi konuşuyorsun.
Evet canım.
EHEHEHHE HASTASIYIZ ABİ!
ABİ KAMERAYA Bİ ZIRZOP DER MİSİN BE? ANI OLARAK.
Dede ünlü iş insanı Zaza selim beyfendi seni Maltepe'deki restoranına davet etti. Akşam gelsin MAMUŞ DAYI yapsın eğle. nelim dedi
YA BEN ŞİMDİ!..
Aman dede sakın hayır deme bunla sakat tipler iki dakka oturup dönersin.
1 HAFTA SONRA
Abi Giresunlu Cemal helikopter gönderdi bizim buraya da bi uğrasın diyor.
Günlerdir mezeyle besle. niyorum Necati eve gitmek istiyorum artık.
EE MAMUŞ DAYI: SEN NE DİYORSUN BU İŞE HA?
HA? ŞEY... ZIRZOP ZIRZOP KONUŞUYOLAR İŞTE.
HAHAHAHAA ULAN MAMUŞ.
DAHA SONRA.
Offf...
ekşi
KİTAP DEDE
25) Kendini seslen. dirdiği karakterlere fazla kaptırmış dede'dir.
26) bkz. (Racon dede)
27) Kitap dede kim. mk.
...
Dede bu böyle gitmez yarın bigün Mamuş'u dizide infaz ettiklerinde ortada kalır. sın. Acilen edebiyat camiasın. daki itibarını toplaman lazım.
Napıcam?
Bu sefer kitap okumak yetmez. Daha büyük oynaman gerek.
3 AY SONRA
KEDİ KİTAB
İMZA GÜNÜ
Kitap Dede'nin ilk kitabı.
İsminiz?
Rümeysa. Bunu da Büşra Nur için imza. larsanız...
Tabi?
Kitap dede siz misiniz?
Evet ne var?
Boyoz Erdal abimiz Kuşadası'nda otelinde sizi bekliyor. Mamuş dayı tesbihini alsın gelsin bizi bi güldürsün dedi.
GELMİYORUM ULAN! Yok Boyoz Erdal'ıydı, Yengeç Mürsel'iydi, Sünger Bob'uydu... Bitmek bilmediniz arkadaş bi rahat bıra. kın da işimize bakalım, yeter ya!
BRAVO!
ŞAK! ŞAK! ŞAK!
Gelmezse selamımı söyleyin dedi
CİYBBE!
AIIIAAAĞHH!
TKA!
TKA!
TKA!
...
TABUT Edebiyat dergisi
"ZIRZOP ZIRZOP KONUŞMA"
MAMUŞ DAYI
CEYLAN ERTEM - NEJAT İŞLER - CAN YILMAZ - İLBER ORTAYLI + 100 KİŞİ
SON

cihan kılıç
KİTAP DEDE
2. Bölüm
SİMURG SAHAF
Şu ne kadar acaba?
Bakalım hemen ...
Beni hatırladın mı kitap dede?
Çıkaramadım evladım.
Küçüklüğümde mahalle. mize gelip bize kitaplar okudun. Biz de dizinin dibine oturup dinlerdik.
Hay allah! Kocaman olmuşsun çocuum tanıyamadım, kusuruma bakma. Arkadaşların nasıllar?
İyiler kitap dede, sayende hepimizin ufku açıldı, çok güzel yerlere geldik.
Merve bi edebiyat dergisinde editör oldu, Buğra dershane kurdu orayı yönetiyor... Gülce "hikaye anlatıcılığı" atölyeleri düzenliyor.
Ne güzel ne güzel.
Ben de bi aplikasyon geliştirdim kitap dede, sesli kitap uygulaması.
Kitapları okumakla uğraşmadan ünlü seslendirme sanatçılarından dinleye biliyorsun. Okan'ıydı, Haluk'uydu.
Anladım çocuum, iyi yapmışsın.
Aslında hiçbiri senin bize okuduğun zamanki tadı vermi. yor. Keşke diyorum yine KİTAP DEDE okusa!..
Yok be yavrum, bizden geçti.
Olur mu dede tam yaşın. Hem sahaflıktan ne kaza. nıyorsun ki?.. Eline biraz nakit para geçer, borcun harcın varsa kapatırsın... Gel dinle beni.
• • • •
...Steven ellerini dizlerinin üze. rinde birleştirip pencereye doğru dönerek derin bir nefes aldı.
KESTİK! Dede bazı yer. leri atlayarak gidebilirsin. Milletin sabrı azaldı bili. yosun. 15 dakkada hızlıca özet geçip bitirelim.
1 AY SONRA
Dede senin seslendirme çok sevildi. Okuduğun kitaplar 1. sırada şu an. Bu arada seni RACON YÜREK dizisin. den aradılar. Orada çakallar konseyinde MAMUŞ DAYI karakterini seslendirmeni istiyorlar...
Lan oğluk ne demek elimizden kaçırdık?Sıkı. cam şimdi kafanıza.
Dede bu bizim Mamuş dayı. nın hep kullandığı zırzop diye bir laf var... Mizah unsuru olarak. Onu da aralara ser. piştir kafana göre.
SONRA
Sonra oradan Hayal kahvesi. ne geçtik, kızlar da geldi.
ABİ!
Buyur canım.
Abi MAMUŞ DAYI'yı sen mi konuşuyorsun.
Evet canım.
EHEHEHHE HASTASIYIZ ABİ!
ABİ KAMERAYA Bİ ZIRZOP DER MİSİN BE?ANI OLARAK.
Dede ünlü iş insanı Zaza selim beyfendi seni Maltepe'deki restoranına davet etti. Akşam gelsin MAMUŞ DAYI yapsın eğle. nelim dedi.
YA BEN ŞİMDİ?..
Aman dede sakın hayır deme bunla sakat
1 HAFTA SONRA
Abi Giresunlu Cemal helikopter gönderdi bizim buraya da bi uğrasın diyor.
Günlerdir mezeyle besle. nıyorum Necati eve gitmek istiyorum artık.
DAHA SONRA.
Offf...
ekşi
KİTAP DEDE
• • •
Dede bu böyle gitmez yarın bigün Mamuş'u dizide infaz ettiklerinde ortada kalır. sın. Acilen edebiyat camiasın. daki itibarını toplaman lazım.
Napıcam?
Bu sefer kitap okumak yetmez. Daha büyük
3 AY SONRA
KEDİ KİTAB

Dede ünlü iş insanı Zaza selim beyfendi seni Maltepe'deki restoranına davet etti. Akşam gelsin MAMUŞ DAYI yapsın eğlenelim dedi
YA BEN ŞİMDİ...
Aman dede sakın hayır deme bunla sakat tipler iki dakka oturup dönersin.
1 HAFTA SONRA
Abi Giresunlu Cemal helikopter gönderdi bizim buraya da bi uğrasın diyor.
Günlerdir mezeyle besleniyorum Necati eve gitmek istiyorum artık.
EE MAMUŞ DAYI SEN NE DİYORSUN BU İŞE HA?
HA? ŞEY... ZIRZOP ZIRZOP KONUŞUYOLAR İŞTE.
HAHAHAHAA ULAN MAMUŞ.
DAHA SONRA.
Offf...
ekşi
KİTAP DEDE
25) Kendini seslendirdiği karakterlere fazla kaptırmış dede'dir.
26) bkz. (Racon dede)
27) Kitap dede kim. mk.
Dede bu böyle gitmez yarın bigün Mamuş'u dizide infaz ettiklerinde ortada kalırsın. Acilen edebiyat camiasındaki itibarını toplaman lazım.
Napıcam?
Bu sefer kitap okumak yetmez. Daha büyük oynaman gerek.
3 AY SONRA
KEDİ KİTAB
İMZA GÜNÜ
Kitap Dede'nin ilk kitabı.
İLİŞKİ DEDE AŞK DEDEYİ ÖLDÜRÜYOR
KİTAP DEDE
İsminiz?
Rümeysa. Bunu da Büşra Nur için imzalarsanız...
Tabi?
Kitap dede siz misiniz?
Evet ne var?
Boyoz Erdal abimiz Kuşadası'nda otelinde sizi bekliyor. Mamuş dayı tesbihini alsın gelsin bizi bi güldürsün dedi.
GELMİYORUM ULAN! Yok Boyoz Erdalıydı, Yengeç Mürseliydi, Sünger Bob'uydu... Bitmek bilmediniz arkadaş bi rahat bırakın da işimize bakalım, yeter ya!
BRAVO!
ŞAK! ŞAK! ŞAK!
Gelmezse selamımı söyleyin dedi
CİYBBE!
AIIIAAAĞHH!
TKA!
TKA!
TKA!
TABUT Edebiyat dergisi
"ZIRZOP ZIRZOP KONUŞMA"
MAMUŞ DAYI
CEYLAN ERTEM - NEJAT İŞLER - CAN YILMAZ - İLBER ORTAYLI + 100 KİŞİ
SON

Satılık Kalem
Kaan Sezyum

Bir balık gibi özgür

Bildiğiniz, görebileceğiniz ya da tahmin edebileceğiniz en aşırı egolu, rahatsız, kendi dediği dedik, ruh hastası, manyak, rahatsız, huzursuz, çılgın insan bile olsanız… Buraya kadar sakat geldi farkındayım. Evet, eğer böyle bir insan bile olsanız ve eğer evinizde kediniz ya da beslediğiniz bir hayvanınız varsa, onun dediklerine tabi oluyorsunuz. Almanların ya da Avusturyalıların yetiştirdiği en deli insan bile olsanız –adını anmak istemiyorum- beslediğiniz ya da birlikte takıldığınız canlıya itaat etmeniz gerekiyor. Hayvan sevgisi diye basit bir şekilde özetlenebilecek bu davranış aslında çok da doğal ve içgüdüsel bir durum. Neyse bunu geçelim. Ben biraz kendi durumumdan bahsetmek istiyorum.

Çocukluğum bir adada geçti. Her yeri denizle çevrili, İstanbul'u ancak uzaktan siluet olarak gören, büyük şehire "Karşısı" diyen bir ortamdaydım. İşte bu ortamda her yer büyük bir su kütlesiyken yüzmeyi öğrendim. sonrasında balık tutmayı, dalmayı be sonrasında da babamın da yaptığı gibi su altında bu balıkları ve yaşayan canlıları kovalamaya başladım. 80'lerin başlarında Marmara, gerçekten de çok verimli bir denizdi. Aslına bakarsanız zaten verimsiz olmamasının imkanı yoktu. İki ayrı büyük denizden gelen akıntılar birbiriyle karışıyor, binbir türlü canlı bu bereketli sularda kendilerine yiyecek bulabiliyordu.

Babam bir gün beni tekneyle Kaşık Adası'na götürdü. Ada o sıralarda bakir bir toprak gibiydi. Balık sürüleri, vatoslar, yengeçler ve ahtapotların fink attığı bir yerdi. Eskiden Marmara'da deniz atı bile vardı, inanılmaz ama gerçek… Suyun içinde yüzen bir deniz atı gördünüz mü bilmiyorum ama ben ilk gördüğümde böyle bir şey olabileceğini bile hayal edemiyordum. Mucizevi bir şekilde birbiri içinde yaşayan binlerce canlının olduğu bir ekosistemde yüzerek süzülmek muhteşem bir histi.

Söz konusu gün babamdan bana zıpkınla avlanmayı öğretmesini istemiştim. Maskelerimizi, paletlerimizi kuşandık ve suya atladık. Babam yanımda, ben yanında suda ilerliyorduk. Yaşım daha 11, en fazla 13… O yıllarda 13 yaşında olmanın ne kadar "büyük" bir şey olduğunu düşünüyordum. Biraz palet çırptıktan sonra adanın bir köşesinde bir balık sürüsü gördük. Sürü dediysem 8-10 balıktan oluşan bir kefal ortamıydı. Kefal o yıllarda adalılar tarafından tercih edilmeyen bir balık türüydü. Şimdi kefal olsa da yeşek diyen bir sürü insan var tabii ki. Adalılar kefalleri genelde lağım çıkışları çevresinde dolaştığı için sevmezdi. Pislikle beslenen balık olarak görürdü… Neyse, kefal ekibini gözümüze kestirdikten sonra peşlerine düştük. Babam, eliyle ilerideki diğerlerine göre irice olan balığı işaret etti, ben de emre itaat edip zıpkının tetiğini çektim…

Nasıl oldu bilmiyorum ama tek kurşunluk şansım yaver gitmiş ve babamın işaret ettiği balığı isabet ettirmiştim. Yalnız şöyle bir sıkıntı vardı: Zıpkın balığın tam kafasının arkasından vücuduna girmiş ve olanca gücüyle girdiği için zavallı hayvanın kafasını patlatmıştı. İşte o gün, suyun üzerine çıkınca babama "Baba ben bir daha zıpkın kullanmayacağım" demiştim. Yazık hayvana ya… Babam da bana ve maruz kaldığımız duruma hak vermiş, bunun doğru bir karar olduğunu söylemişti… Zıpkın işi benim için orada bitti. Şimdi Instangram'da denk geldiğim zıpkınla avlananlar karşısında da hep aynı sıkıntıyı çekiyorum. Bir canlının can çekişini ya da paramparça olmasını görmek bana gelmiyor. Avlanmak ve karnını doyurmak için bu işi yapanlar varsa onların bileceği iş ama benim tercihim bu yönde.

Sonrasında balık tutmaya alıştım. Tekneyle çıkıp "çapari" adı verilen, üzerinde 15-20 iğne olan oltalarla istavrit, uskumru ya da artık ne gelirse onu yakalamaya başladım. Bir gün tekneden oltaları derinliklere salladığımız bir anda oltayı bırakıp denizin içine girmek istedim. Daldım ve suyun içinde istavrit sürüsünü gördüm. Görüntü şuydu: Balıklardan oluşlan bir buluttan sürekli yukarı doğru balıklar yukarı çıkıyordu… Bu sefer de balık tutmayı bıraktım. Çünkü tekneye aldığım her balık aslında su altında aslında hayatını yaşıyordu.

O günden sonra balık tezgahında ölü bir şekilde duran balıkları ne zaman görsem hep aklıma onların aslında bir zamanlar suyun içinde bir arada, bir bulut gibi dolaşan balıklar olduğunu düşünüyorum. O tezgahtaki balıkların yüzdüğü hali görüp, keşke o halde kalsalardı diye üzülüyorum. Belki yaşamın bir parçası yemek ve yenilmek ama ben onun bir parçası olmak istemiyorum. Tadı ne kadar güzel olsa da, tavası ne kadar lezzetli olsa da, ben onları yok edenlerden biri olmak istemiyorum. Söyleyeceklerim bu kadar.

Keşke hepimize yetecek kadar hayatın olduğu bir ekosistemde, bizden aciz olanları yok edebilsek. Ediyoruz da aslında ama beni yazmayın lütfen.

İLKER ALTUNGÖK

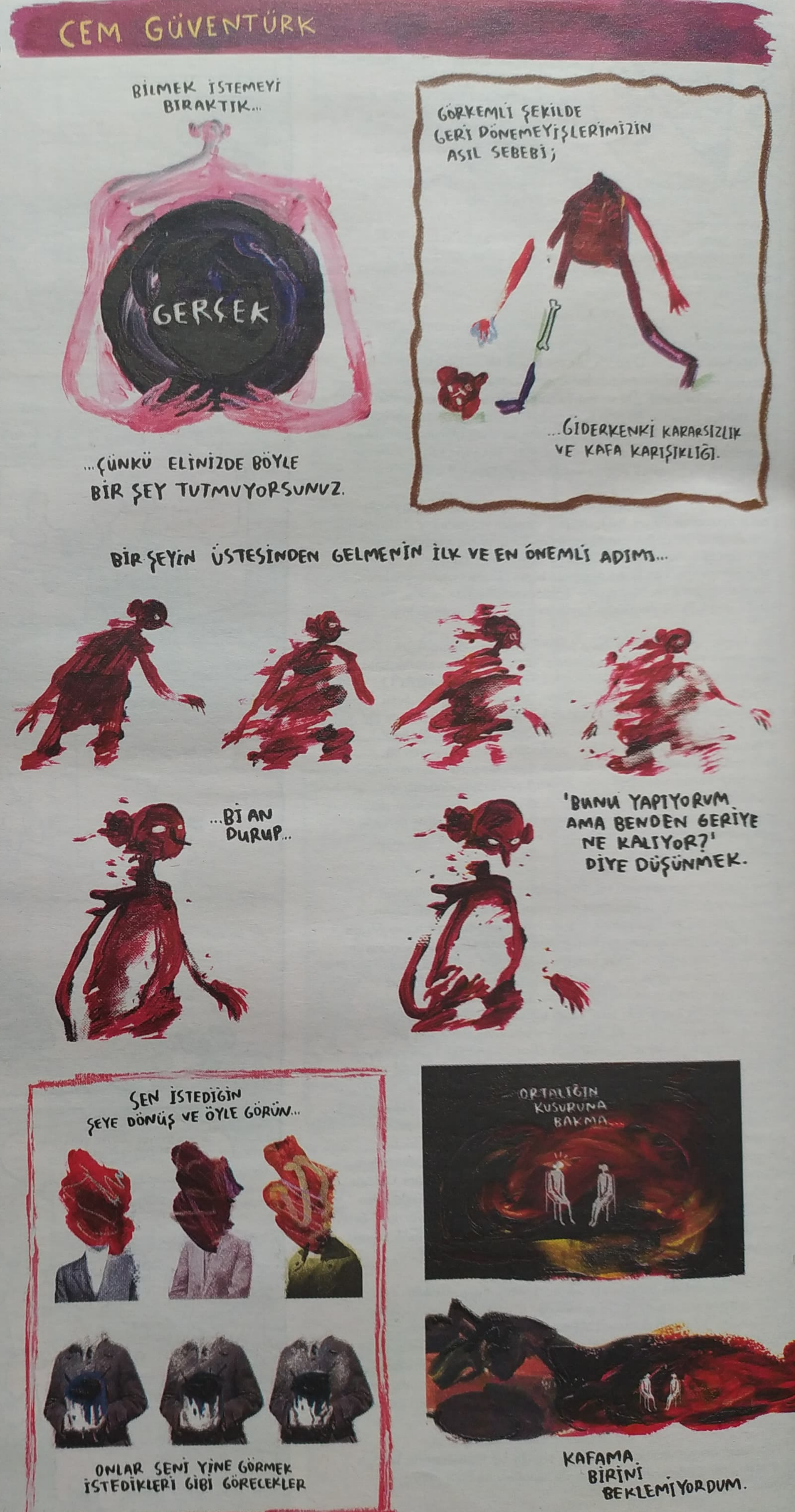

SONSUZA KADAR

Bütün hikayeler anlatıldı, tüm söylenecekler söylendi. Yani bir şeyler yazmaya çalışan insanlar olarak sessizce dağılabiliriz ama bunu yapmıyoruz. "Bir şeyler yazmaya çalışan insanlar" derken tabii ki de kendimi gerçek yazarlarla aynı küme içerisine koymuyorum. Üniversite sınavında paragrafta anlam sorusu çözen herkes çok iyi bilir ki; yazar için yazmak, nefes almak kadar temel bir ihtiyaçtır. Gerçek bir yazar yazmadan duramaz, yazmadığı günler kendini biraz eksik hisseder. Aynı gerçek yazarların son temsilcileriyle yapılan güncel röportajlara bakacak olursanız, gelişen teknolojinin edebiyat üzerindeki olumsuz etkisi üzerinden sorulan, "Edebiyat ölüyor mu?" veya "Yazılı basının sonuna mı geldik?" sorularına, son derece kendilerinden emin bir şekilde "Kesinlikle hayır. İnsan var olduğu sürece, edebiyat da var olmaya devam edecektir." cevabını verdiklerini göreceksiniz. Aynısını duayen bir tiyatrocuya sorun, o da aynı şekilde tiyatroyu öldürmeyip sonsuza kadar yaşatacaktır. Umarım haklılardır. Umarım Pub G Level 3 kasketine sahip olmak için minik böbreklerinden birini hemen şimdi feda etmeye hazır ilk okul çağındaki yeğenim ve arkadaşları, ilgisizlikleriyle bu köklü hikaye anlatma yöntemlerinin sonunu getirmezler. (Aynı röportaj sorusunu yeğenime yöneltin, "İnsan var oldukça, bilgisayar oyunları da var olmaya devam edecektir" cevabını alacaksınız.)

Ben çok daha hakim olduğum konularda bile (uyumak, Rusya masa tenisi süper ligine bahis yapmak, etsiz çiğ köfte) kesin yargılara varmaktan kaçınan biri olarak, neyin ölüp neyin sonsuza dek yaşayacağına konusunda fikir beyan etmemeyi tercih ederim. Belki edebiyat sonsuza dek yaşayacak ama çok az insanın ilgilendiği bir hobiye dönüşecek. Bir zamanlar Orta Anadolu bölgesinde cirit atan iki yiğit düşünelim; atlarını bağlamışlar, sıcak havada su içip dinlenirlerken kendi aralarında az önceki müsabakanın kritik pozisyonlarını değerlendiriyorlar... O gün biri çıkıp bu yiğitlere, "Bir tane bal kabağının peşinde yirmi tane adam koşturacak, bütün dünya da ilgiyle bunu izleyecek" deseydi, yüksek ihtimalle ciridi ağzına yerdi ama geldiğimiz nokta belli. Bu topraklarda bir yerde cirit atılmaya devam ediyor ama hobi olarak. "Adam sen de... Edebiyat gibi köklü bir iletişim biçimiyle futbol bir mi?" diyeceksiniz. Bence de değil ama gelin bunu yazılmış en büyük destanın 2000 Uefa Kupası zaferi olduğunu düşünen milyonlarca insana anlatın. Yüz elli yıllık futbol tarihinde belki tüm goller atıldı ve tüm kupalar kaldırıldı ama bunun bir futbolsever için hiçbir önemi yok. Aynı yazmadan duramayan gerçek yazarlar gibi gerçek taraftar da henüz anlatılmamış şampiyonluk hikayelerinin peşinde koşmaya devam ediyor, son parasıyla kulübünün transfer bütçesine yardım ediyor, kısıtlı internet kullanma yetenekleriyle selcuksports linkleri kovalayıp, ömrünün sonuna kutsal *armanın* peşinde koşuyor. İnanmak istemeseler de bu da değişecek. Belki bundan bir kaç on yıl sonra, sıkışık metrolarda terleyip kısık sesleriyle maç çıkışı tükürük köftesi yiyen taraftar diye bir şey kalmayacak. Modern taraftar, kulübün e-spor müsabakasını evinden takip ederken en fazla yandaki sohbet bölümünde karşı takım taraftarına sövüp tek başına deşarj olacak. Bütün tespitler yapıldı, tüm gelecek senaryoları sunuldu. Şimdi sessizce dağılabiliriz.

akıl fikir ofisi

baris.uygur@gmail.com

Barış UYGUR

Kereviz ve Çocuk Eğitimi

Aslında bir kereviz, diğeri de Çocuk Eğitimi başlıklı iki ayrı şey karaladım ama baktım ikisini bir arada kullanınca daha güzel, hem yazıyı da bölmemiş gibi oluyoruz, adeta bir Savaş ve Barış ya da Suç ve Ceza'ymışçasına Kereviz ve Çocuk Eğitimi başlığını atıverdim. Ha çakallık yapıp sanki baştan beri konu bu ikisiyle ilgiliymiş gibi yapacağım, ama yabancı değilsiniz, iki yazıyı sonradan birleştirdim. Önce Kereviz.

Ülkemizde veganlığın, vejeteryanlığın yayıldığını görüyorum. Doğrusu ilk vejeteryan lokantalar açıldığında müşterilerinin çoğunu "nasılmış burası bakalım," diye giden benim gibi hepoburlar oluşturuyordu. Ama bugün görüyorum ki vegan kasabından vegan terzisine (hiç deri malzeme kullanmıyorlarmış) önemli bir hassasiyet gelişmiş durumda. (Vegan atyarışı yok. Eskiden Fame City'de vardı, bir makineye küçük toplar atıyordunuz, toplar deliklerden geçtikçe mekanik atlar ilerliyordu ama pek sarmadı herhâlde ki bir daha görmedim.)

Henüz dünya standartlarında bir yaygınlığa ulaşmadı ama yine de eskisine göre iyileşme var. Ama bu kadar yaygınlaşması bile benim için şaşırtıcı çünkü düşünecek olursak dünyadaki en sebze sevmeyen milletlerden biriyiz.

Hakaret ederken sebzelerden yararlanan, kızınca "hıyar" diyen insanlarız. Onu geçtim, kerevize edilen hakaret hiçbir ülkede edilmemiştir. Düşünün, yıllarca her hafta bir kaç stadyum dolusu insan ***"Bahçelerde kereviz, biz kereviz yemeyiz, bize derler bilmem ne, biz adamı belleriz,"*** diye hep bir ağızdan bağırdı. Kerevizin afrodizyak bir etkisi olmadığı ortada, kereviz yemedikleri için artık karşılarında kim varsa onunla cinsel beraberlik yaşamaya kararlı görünüyorlar. Her maç rakip değişiyor ama kereviz sabit. Kereviz sabitinden hareketle, asıl derdin sebze olduğunu söylemek mümkün bence. Bir de tabii benim gibi öylesine maça gidenler de ister istemez bu kereviz tezahüratına katılıyor. Zira illa oradan biri çıkıp "Bağırmayan taraftar s.tirsin gitsin!" ya da "Bağırmayan taraftar şöyle böyle olsun," diyor. Tamam, batıl inançlarım yok, bağırmadığım takdirde şöyle böyle olacağıma inanmıyorum ama bağırmayan taraftar s.tirsin gitsin, derken hayli ciddiler gibi geliyor bana. İnsan da ürküp katılıyor koroya: "Bahçelerde kereviz! Biz kereviz yemeyiz! Bize de derler eşek sıpası! Biz adamı beceririz!"

Kafiyeyle de ilgili değil zira yemeyiz yerine severiz, çok yeriz, hep yeriz, falan dese kafiye de ölçü de tutacak ama adam rakip takıma sararken arada bir de sebzeye uğruyor. Bence böyle bir ülkede vegan vejeteryan tavır alkışlanacak bir şey.

Ama ülkedeki genel havadan kaynaklanan bir sorun da var. Müslümanlığımızı, Türklüğümüzü, Eşitlikçiliğimizi efendi efendi yaşayamadığımız, illa biz nasılsak herkes de illa öyle olsun istediğimiz için, veganlık bile kimilerinin elinde bir misyonerliğe evriliyor. Yani ne bileyim benim çok eskiden beri vegan olan arkadaşlarım, *(benim vegan arkadaşlarım da var)* yıllardır bir gün olsun beni veganlığa ikna etmeye çalışmadı, Hemen her gün görüşsek de bir gün olsun bana vegan olma yönünde en ufak bir telkinleri olmadı ama mâşallah, hiç tanımadığım bir denyo mail atıp beni vegan olmaya davet edebiliyor, bana izlemem ve bilinçlenmem için mezbaha videosu gönderebiliyor. Bu tip teklifsiz misyonerlik her alana yansımış durumda. Artık çocuklarımızı nasıl eğitiyorsak sadece bir şeye inanmayı yeterli görüyor, inandıklarını yaymaya, ikna etmeye değil koşulsuz şekilde kabullendirmeye çalışarak, aksinin mümkün olmadığını iddia ediyorlar.

Elbette kendi fikirlerini yaymak, geniş kitleleri bu fikirlere ikna etmek için çalışmak sadece normal değil gerekli de. Ama bu, karşı tarafı düşman belleyip küfürlere boğmaktan, genellikle de yeni edilen hassasiyetlerini bayramlığını giymiş uyuz oğlan gibi milletin kafasına kakmaktan geçmiyor. Galiba uzuncadır çocuklarımızı yeiştirirken öyle bir "haklılık budalalığına" buluyoruz ki "haklı" olduğuna inanan çocuk yasa, hukuk, norm, siyaset, karşı görüş falan tanımıyor çünkü kendi "haklılığı" her şeyin üstünde bir meşrulaştırıcı. Budalaca haklılık dememin sebebi de o: Çocuk gerçekten haklı bile olabilir: Ama işte, haklı doğulmaz, hak verilmez. Hak, söke söke, mücadele ve genellikle de akıllı bir mücadeleyle alınır. Yani çocuğun haklı olduğunu düşünmesi normal ama o işin sadece başlangıç noktası, dünya olarak toplanıp "Aa bak Cimcirikli78 nickli arkadaş haklıymış, dünya olarak bundan sonra onun dediğini yapalım," diyeceğimiz bir final noktası değil. O yüzden Greta'yı seviyor hatta bayılıyorum. Çünkü haklı olmakla / haklı olduğunu düşünmekle yetinmiyor, dünyayı buna ikna etmek için tüm zamanını harcıyor. Şimdiden devamsızlıktan kalmıştır tüm derslerden, o derece.

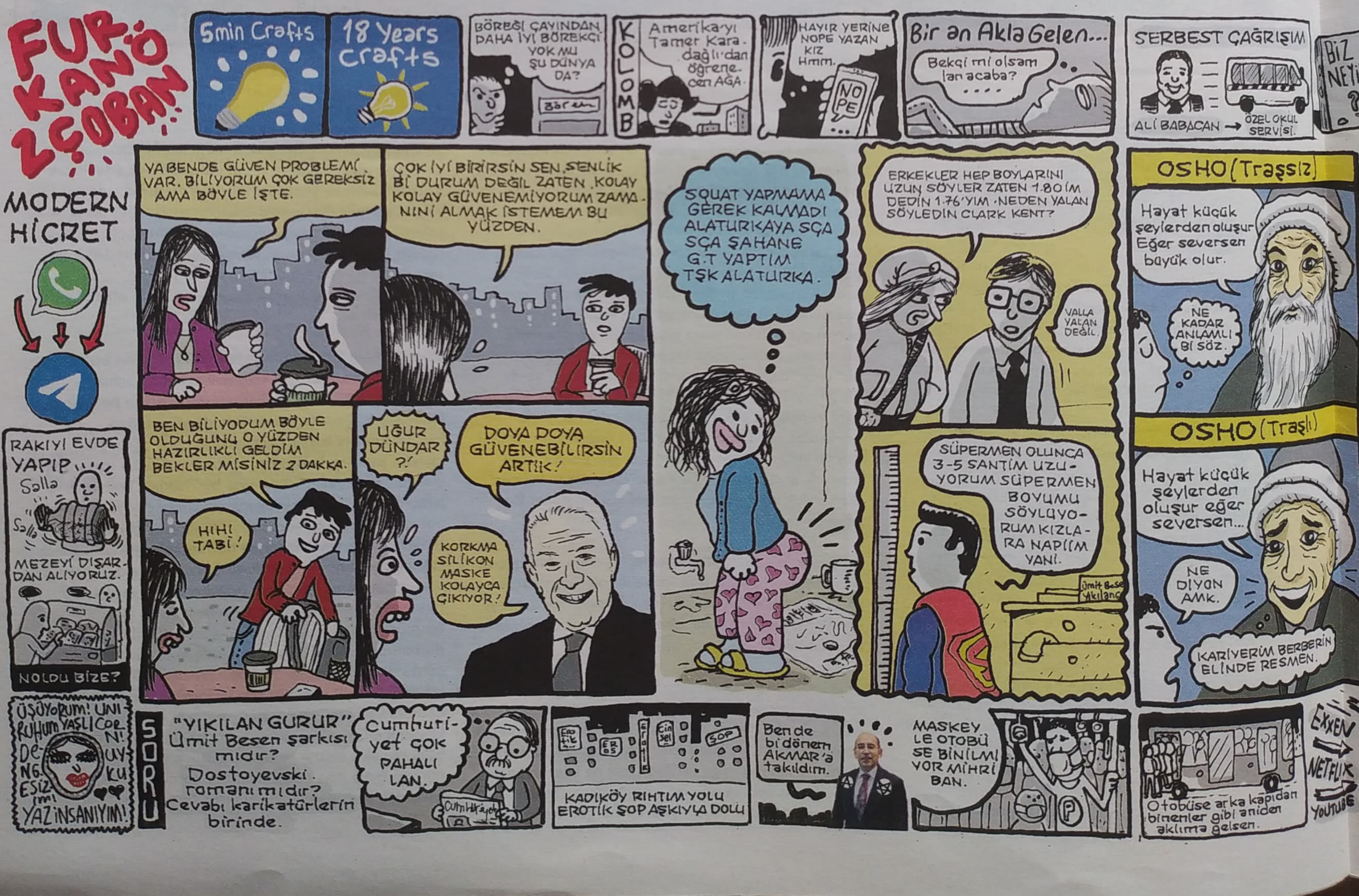

Soyduğu evin hanımına "tüm takılarınızı aldım, zira bahar günü üzerinde kuğuların süzüldüğü bir durgun su kadar güzelsiniz ve hiçbir taşın bu duru güzelliği bozmasına gönlüm el vermiyor" diye not bırakmaya uğraşan kibar bir hırsız tedirginliğiyle girmiştim tuvalete. Yakalanma riskimi arttırıyorum ama o notu bırakırsam da çok hoş olacak. Bebeğimle yavrum az önce başka bebeklerle görüşmek için dışarı çıktılar, ama her an kapı açılabilir ve bebeğim "Erman, Ferhan altına kakasını yaptı!" ya da "Erman, Ferhan dışarı çıkmaktan vaz geçti!" diye bağırabilir. Öyle bir durumda görev iptal olur, belirsiz bir tarihe ertelenir. Eskiden son yıllarını huzur içinde geçirmek için İsveç Alpleri'ndeki bir kaplıcaya inzivaya çekilen yaşlı fakat zengin bir yazar gibi çekilirdim tuvalete. Yanıma sadece benim için duygusal değeri olan eşyamı alır, dostlarımla belirsiz bir gelecekte görüşmek üzere vedalaşır ve dünya üzerinden yok olurdum. Değerini bilemedim diyemem, daha o zamanlar "bu lüks, bu şatafat sonsuza kadar süremez, bu kadar boş zamanın hepsi benim olamaz... Elbet bir yerlerde birilerinin hakkını yiyorumdur, elbet bir gün kendilerine ait olan zamanı benden geri almak için ayaklanacaklardır..." diye korkuyordum. Üzülerek haklı çıktım.

Tuvaletin kapısını kapattım, elim kapıyı kilitlemek için anahtara uzandı. Sadece bir saniye durakladım, bir saniye boyunca "Evde kimse yok, kapıyı kilitlemeye gerek var mı? Yoksa alışkanlıklarımın elinde bir kucak köpeğine mi dönüştüm, alışkanlıklarım vicdansız bir sahip gibi tasmamı sağa sola çekiştiriyor ve kakamı dilediğim an yapmama engel mi oluyor?" diye düşündüm. Yıllar içinde küçük köpeklerin haline çok üzülür oldum. Onur kırıcı bir varoluşları var, itiraz etmeye yetecek kadar kütleleri yok. Dışarıda dolaştırılırken kaka yapmak için durmaya çalışıyorlar, fakat kütleleri durduklarını hissettiremeyecek kadar küçük olduğu için sahipleri tarafından sürüklenerek dolaştırılmaya devam ediyorlar. Bu üzücü bir görüntü. Kimi kaderine boyun eğip kakasını erteliyor, hızlı adımlarla sahibinin ardından koşuşturmaya devam ediyor. Yorgun, kakası var, fakat hareket etmeye devam etmek zorunda... Bu benim empati kurabildiğim, üzüntüsünü kendi üzüntüm gibi yaşadığım bir durum. Bu benim kendimi daha önce defalarca içinde bulduğum bir durum. Kimi ise "yeter bu zulüm düzeni, şimdi değilse ne zaman?" diyerek direniyor. Sürükleniyor olmalarına

içinde geçirmek için İsveç Alpleri'ndeki bir kaplıcaya inzivaya çekilen yaşlı fakat zengin bir yazar gibi çekilirdim tuvalete. Yanıma sadece benim için duygusal değeri olan eşyamı alır, dostlarımla belirsiz bir gelecekte görüşmek üzere vedalaşır ve dünya üzerinden yok olurdum. Değerini bilemedim diyemem, daha o zamanlar "bu lüks, bu şatafat sonsuza kadar süremez, bu kadar boş zamanın hepsi benim olamaz... Elbet bir yerlerde birilerinin hakkını yiyorumdur, elbet bir gün kendilerine ait olan zamanı benden geri almak için ayaklanacaklardır..." diye korkuyordum. Üzülerek haklı çıktım.

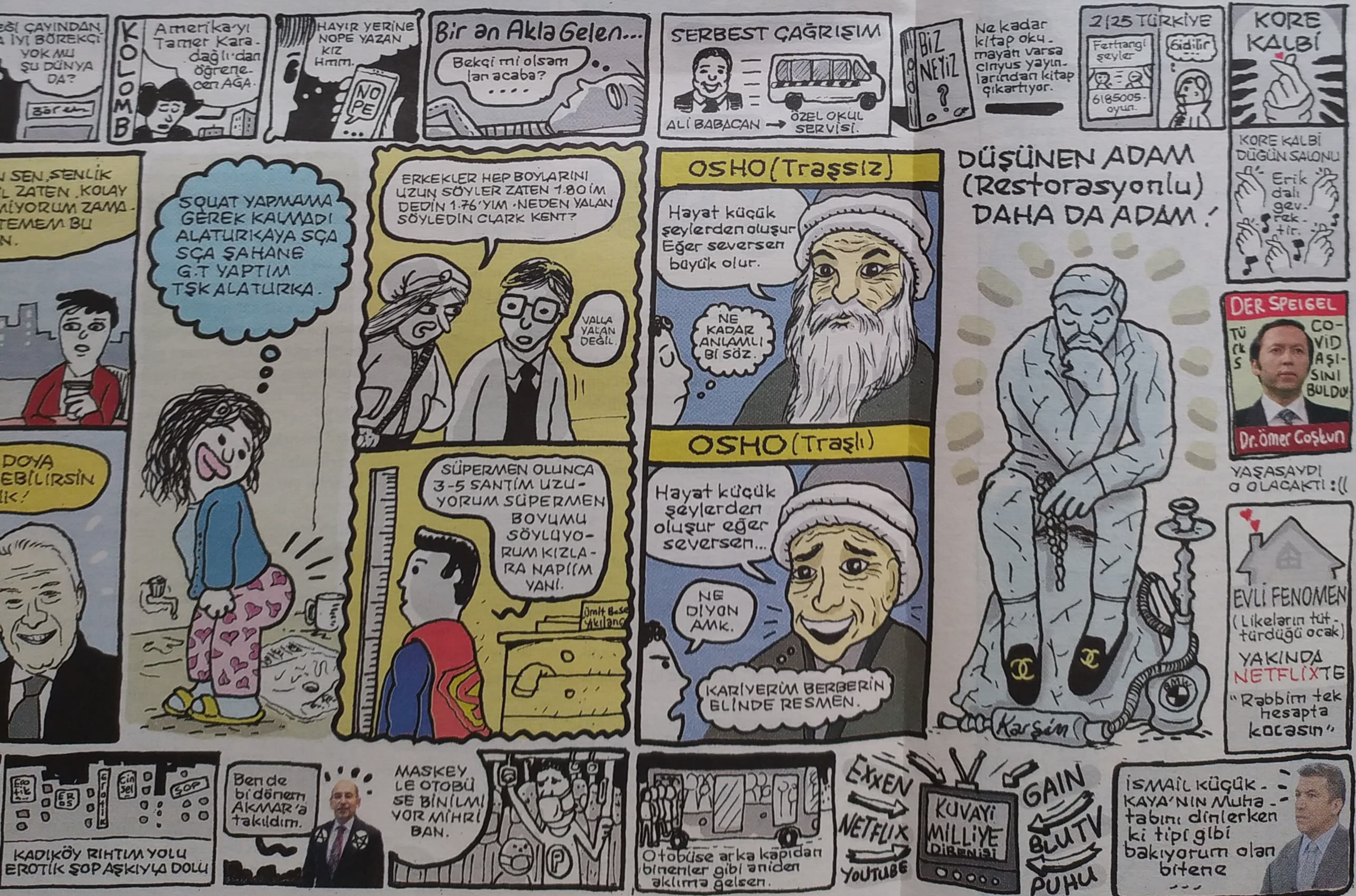

Tuvaletin kapısını kapattım, elim kapıyı kilitlemek için anahtara uzandı. Sadece bir saniye durakladım, bir saniye boyunca "Evde kimse yok, kapıyı kilitlemeye gerek var mı? Yoksa ...lışkanlıklarımın elinde bir kucak köpeğine ...i dönüştüm, alışkanlıklarım vicdansız bir sahip gibi tasmamı sağa sola çekiştiriyor ve kakamı dilediğim an yapmama engel mi oluyor?" diye düşündüm. Yıllar içinde küçük köpeklerin haline çok üzülür oldum. Onur kırıcı bir varoluşları var, itiraz etmeye yetecek kadar kütleleri yok. Dışarıda dolaştırılırken kaka yapmak için durmaya çalışıyorlar, fakat kütleleri durduklarını hissettiremeyecek kadar küçük olduğu için sahipleri tarafından sürüklenerek dolaştırılmaya devam ediyorlar. Bu üzücü bir görüntü. Kimi kaderine boyun eğip kakasını erteliyor, hızlı adımlarla sahibinin ardından koşuşturmaya devam ediyor. Yorgun, kakası var, fakat hareket etmeye devam etmek zorunda... Bu benim empati kurabildiğim, üzüntüsünü kendi üzüntüm gibi yaşadığım bir durum. Bu benim kendimi daha önce defalarca içinde bulduğum bir durum. Kimi ise "yeter bu zulüm düzeni, şimdi değilse ne zaman?" diyerek direniyor. Sürükleniyor olmalarına rağmen bir şekilde konsantrasyonu sağlayıp kakalarını yapmaya devam ediyorlar. O küçük gözlerde gördüğüm kararlılığı

tarif etmek çok zor. Bir iki kere telefonuna dalıp gitmiş küçük köpek sahibi hanımefendileri uyardım, "hanımefendi, küçük bey kakasını yapıyor, yazıktır" diye. Kendileri de üzülüyorlar, hayvandan özür diliyorlar, ama ne fayda.

İşte sadece bunları düşünecek kadar duraksadım. Ancak bir kaçağın, bir hırsızın hayatında böyle tereddütlere, boş düşüncelerle kaybedek zaman yoktur. Bunu yeni yeni öğreniyorum. Çalan zilin sesiyle kendime geldim. Klozete, yer havlularına, lavaboya belirsiz bir gelecek için belirsiz bir söz verip az önce kapattığım tuvalet kapısını açtım, sokak kapısına koştum. Hem kargo gelmiş, hem bebeğim gelmiş, hem de yavrum Ferhan gelmiş. Hepsinin elinde bir paket, hepsi de benden imza bekliyor.

şekilde konsantrasyonu sağlayıp
apmaya devam ediyorlar.
zlerde gördüğüm kararlılığı
tarif etmek çok zor. Bir
iki kere telefonuna dalıp
gitmiş küçük köpek sahibi
hanımefendileri uyardım,
''hanımefendi, küçük
bey kakasını yapıyor,
yazıktır'' diye. Kendileri de
üzülüyorlar, hayvandan özür
diliyorlar, ama ne fayda.

unları düşünecek kadar
Ancak bir kaçağın, bir
ında böyle tereddütlere, boş
kaybedek zaman yoktur. Bunu
eniyorum. Çalan zilin sesiyle
im. Klozete, yer havlularına,
rsiz bir gelecek için belirsiz
az önce kapattığım tuvalet
, sokak kapısına koştum.
elmiş, hem bebeğim gelmiş,
m Ferhan gelmiş. Hepsinin
et, hepsi de benden imza

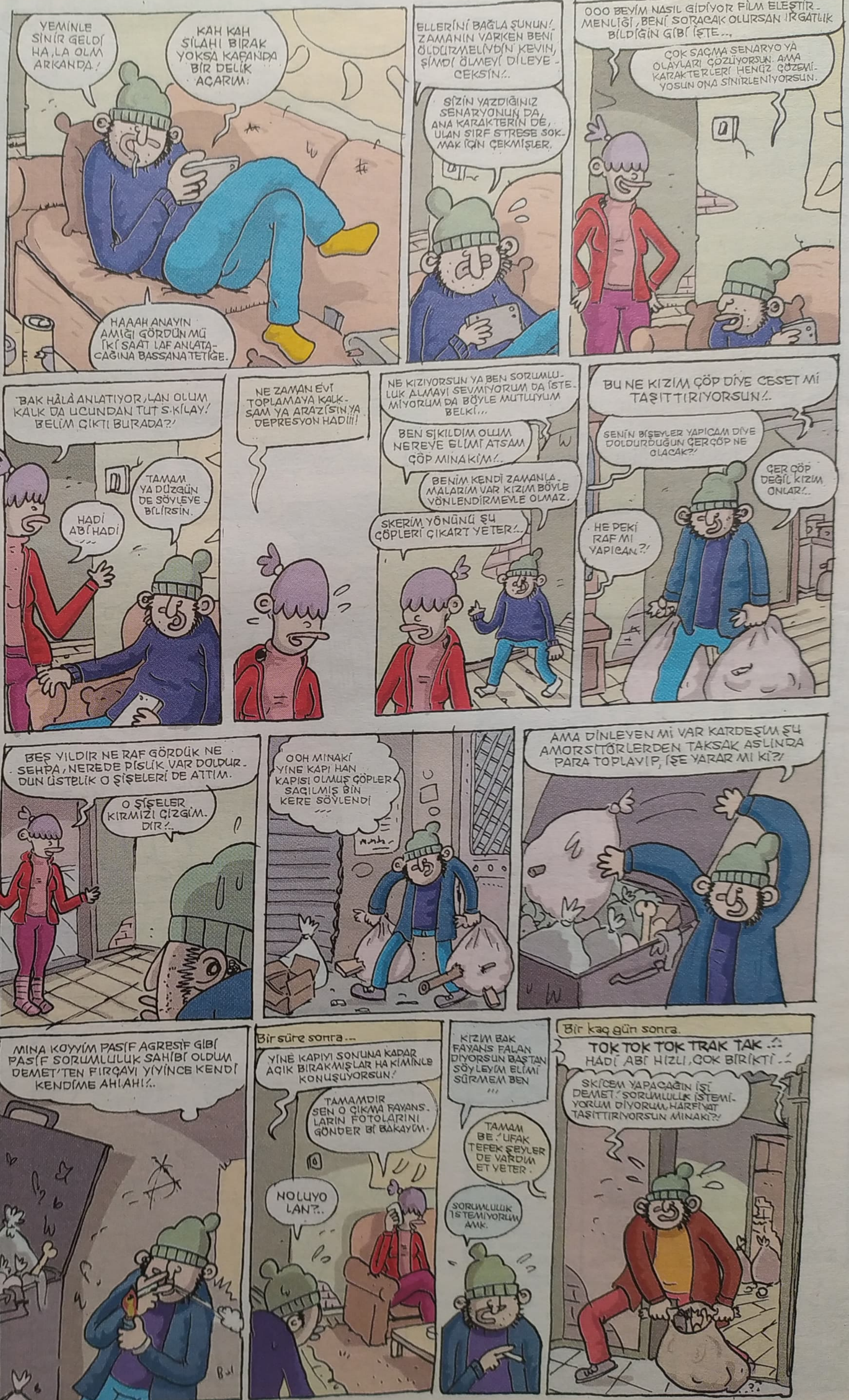
mert Dolapçıoğlu

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

Macera adı: Çeki düzen.

Devamı var.

Sıradan Sohbet

"Son 5 yıl benim için çok zor geçti."

Normalde uzun zamandır tanıdığın bir arkadaşla uzun bir gece yarısı sohbetinin sonlarına doğru, üstünüzde battaniye kadehinizde şarap, dertleşirken duyabileceğiniz bu cümle, Kadıköy'deki herhangi bir ayaküstü tanışmanın üçüncü cümlesi olabilir. Hatta oldu. Daha beş saniye önce Dilay dememi düzelten Dila, birazdan bana travmalarını anlatacak. Sanat camiasındaki ev partilerinin olayı bu demek ki. Bol ölümlü, *toksik* ilişkili, depresyonlu bir cevap alacağımı bilsem de ailemden geçen temelsiz görgü sebebiyle neden zor geçtiğini soruyorum.

"Aman anlatıp tadını kaçırmak istemem…" diye başlayıp anlatıyor, varlığı muamma olan tadımı kaçırıyor.

Daha önce çok kez anlatıldığından olsa gerek yerinde esler, mimikler, ses tonu değişimleri, vurucu anlarda göz teması gibi ileri düzey anlatım tekniklerinden faydalanıyor. Tanımadığım birinin selamını alarak bu iyi sunulmuş, etkileyici travmaların seyircisi olma fırsatı yakaladım. Her ne kadar yazının başından beri "Bu maskeli balonun ortasında dürüst ve sade bir insanım" gibi bir imaj çizmeye çalışsam da kimse sadece seyirci olmak istemez. Bunun bir diyaloga dönüşebilmesi için benim de en karanlık acılarımı ortaya sermem gerekiyor. Dila da bunu bekliyor, gözleriyle "Haydi dökül seni haydut" diyor.

Yeni tanıştığım bir insana "şak" diye sunabileceğim uzaklıkta olan acılar ne kadar karanlık olabilir, tartışılır. Ama başlıyorum bir yerden, Dila kadar sık prova etmediğimden olsa gerek zayıf anlatıyorum. Bazı cümlelerimin sonu "falan" ile bitiyor. Çok fazla yani kullanıyorum. Ses taklitlerim empati atmosferini paramparça edecek kadar tiz. Bel fıtığım sebebiyle evde kıvrandığımı ama çocukluktan kalan hastane fobim yüzünden kaderimmiş gibi yaşadığımı grafik bir şekilde anlatıp, bütün çabamla sohbetimizi seyir zevki yüksek bir samimiyet pornosuna dönüştürmeye çalışırken, tersine pingpong dediğimiz diyalog yöntemiyle topu kendi sahasına aldı,

"O kadar iyi anlıyorum ki. İyileşme dediğimiz hâlin hastaneyle sınırlanmış olması…"

Biz niye diğerleri gibi hava durumundan, pandemiden, geçen hafta ne yaptığımızdan bahsetmiyoruz Dila? Benim takip etmekte ve doğru tepkiyi vermekte ömrüm boyunca zorlandığım konularda sırayla tirat atıyoruz. Artık Orhan Pamuk röportajları bile bu kadar derinlikli değil. Röportajı yapan kişi sohbet havasında geçsin diye, hakkında soru soracağı kitabı bile okumuyor. 1 saatlik sıradan konularda gelişigüzel doğal sohbet bağımlısı oldu insanlar Dila. Hatta iyice doğal olsun diye artık Orhan Pamuk bile çağırılmıyor. "Günlük hayatta bile sohbet etmeyeceğim kişilerin 1 saatlik videosunu neden izlesin insanlar?" diye sorana eski kafalı muamelesi yapılıyor. Ama Dila bunları önemsemiyor.

"Tam da bununla ilgili bir belgesel projem var. Hastalıklar, Hastaneler ve İyileşmek. 3 bölüm. Aralarda kurmaca kesitler de olacak."
O kadar eminim ki şu anda içinde bulunduğum ortamda herkesin projesi var. Aynı anda sağımdaki ikili eşleşmede yarı biyografik kentli kadın hikayesi konuşuluyor, kara komedi olacak. Solumdaki muhabbette, cinsiyetsiz maymunlardan oluşan bir *neo-sirk* dizisinden bahsediliyor, tabi ki *mockumentary*. Bu fikir enflasyonu uzun süredir var ama şükür ki hiçbiri hayata geçmiyordu, en azından şimdiye kadar. Ama dünya birden değişti ve bütün bu projeler onaylanmaya başladı. Dila'nın hastalıklı belgeseli de altı ay sonra bir platformun CEO'su tarafından "çok içimize sindi" cümlesiyle paylaşılacak, Dila'nın arkadaşları "arkadaşım seninle gurur duyuyorum" ile "arkadaşım diye demiyorum..." arasında dolaşan cümlelerle belgeseli övecek… Dila bu konuda 10 tane sohbet programına katılacak. Hepsinde farklı bir travmasını paylaşacak. İşin kötüsü Dila'nın yaşadığı sürece aynı anda yüzlerce kişi yaşayacak. Belgeseller, diziler, belgeseller ve diziler hakkında eleştiri sohbetleri, tanıtım sohbetleri, bu sohbetleri yapanların hayatları hakkında birebir diziler, daha da sıradan hayatlar, daha da doğal, çok daha doğal… Hikâye anlatım işine birbirleriyle kapışan Tanrılar ile başladık ile başladık, *gayriahlaki* ilişkileri sebebiyle lanetlenen Kral Oidipus ile biraz yeryüzüne indik. Sonrasında daha az ilginç krallar zaaflarıyla şiirsel bir şekilde anlatıldı. Garip huylu soyluların gülünç gündelik halleri, kralın kırılgan oğlunun zıtlıklarla dolu kişiliği falan filan derken sürekli düşen, garip yürüyen, şapkalı komik bıyıklı sokak serserisi, gelmeyen birini bekleyen iki sıradan insan. En son IKEA'dan döşediği evini yakıp dövüş kulübü kuran beyaz yakalı ve cinselliğe düşkün arkadaşı intihar etmiş kafe sahibi kadında tamam gibiydik. Sıradanlaşma, gündelik dertleri anlatma olayında sona geldik diye düşünüyordum. Ama olmadı.

Sınırı yeterince ünlü olamayan oyuncunun hikayesinden çizebileceğimiz yeni bir döneme girdik. Sonraki aşama bu dizileri izleyen insanın ev hali olabilir. Herkes deli gibi konuşuyor, kaydediyor, üretiyor, çekiyor. Geride izleyecek insan kalmayana kadar. Benim de var projelerim tabi. Bu gidişata seyirci kalamazdım.

"Ben ayırt etmiyorum ya, Mekas da severim Chris Marker da. Koyuyorum şarap?" dedi Dila, boş kadehi göstererek.

İçimden sövdüğüm hayatı dışımdan gayet iyi idare etmiş olmalıyım ki, belgesel fikirleri anlatılmış, travma aşamaları geçilmiş, sokaklarda sarhoş sarhoş yürünmüş, uyku öncesi battaniyeli şaraplı sohbet aşamasına gelinmiş.

O gece, Dila ile hava durumu, pandemi ve geçen hafta yaptıklarımıza dair koyu bir sohbete daldık.

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Ben bir uykusunda onun, Bir düş'ünde bulundum.."
Özdemir Asaf

Özdemir Asaf 1923-1981

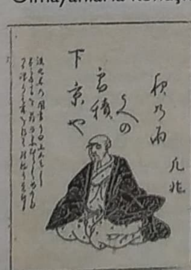
Yazlı, kışlı karışık günler. İçiçe. Bahar yağmurunu da andıran (ilk bahar yani)halim selim, ağırbaşlı sessiz bir yağmur. Yapraklar daha yeni yeni dökülüyor burada. (karşıdaki park) O da pek azı. Büyük bir kısmı da hâlâ dallarda. Sapsarı ağaçlar.(toprak renkleriyle beneklenmiş krom sarısı)
"Rüzgârsız günde/ Kendisi isteyerek/ Düşüyor yaprak"
Nozawa Boncho, nun bir haiku'su bu. Öyle yazmıştı. Demek bu bizimkilerin içinde istek yok. Tamam. Direnşinler. Biraz daha dayanırlarsa aralarından yepyeni, taze yapraklar uç verecek. (Torununu görmeden ölmek istemeyen bir dede) Görmediğimiz tuhaflık kalmasın.

Evliya Çelebi 1611-1682

Ünlü" Deliler Gemisi" tablosu. Sık sık aklıma geliyor.("Demir almak günü" geldi sanki, açılıyoruz hep beraber) Binbir tuhaflık. Dörtbir yanda. Konuk çağırdıkları astrolog'a korona'nın ne kadar süreceğini soran sunucular. Tv'de. (sabah programı--sesi yükseltiyorum--) Büyük bir ciddiyetle ağzının içine bakıyorlar. Gözünü hafif kısıp kısa bir düşünüyor. Hazret "bitiyor" dese sıçrayıp şıkır şıkır iki dönecekler. Nerede o eski kâhinler. Olsa da sorsak. Delphoi kâhinleri olur. Makbet' in üç cadısı. Onlar da enfes. Leonardo'nun da (da Vinci yani) sağdan sola doğru ters yönde yazmış olduğu, anca bir ayna yardımıyla okunabilen kehanetleri var; (bilmeceleri ve kehanetleri) "İnsanlar, kıpırdamadan yürüyecek, olmayanlarla konuşacak, konuşmayanları duyacaklar." Ne? Oldu sanki bunlar. Hava alanlarında, kimi metrolarda falan o yürüyen yollar; Öylece duruyoruz, tam dediği gibi: "kıpırtısız" hem de. O mu o? "Kıpırdamadan yürüyenler" Yan tarafımızda o akan bantın dışında yürüyenler falan, onları bile geçiyoruz. (kıpırdamadan yürüyenler, normal yürüyenleri geçecek?)

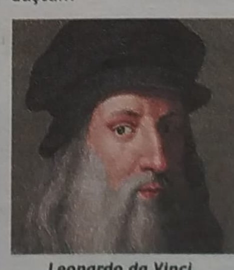

"Deliler Gemisi" Hieronymus Bosch 1450-1516

"Olmayanlarla konuşmak"; onu da oldu bil. Eli kulağında. Bill Gates'in yeni satın aldığı patent' in tıpkısı; Ölmüş bir kişinin kayıtları, mesajları falan bütün verileriyle oluşturulacak; artık var olmayan o kişiyle sohbet edebileceğiniz bir robot yazılımmış bu. (Gerçi "Black Mirror" da vardı benzeri--diziler aleminin yılan dilli yakın gelecek kahini--)

Nozawa Boncho 1640-1714

Evliya Çelebi, Eyüp mezarlığının içinde, sorulan sorulara cevap veren bir kuyu' dan söz ediyor. "Seyahatname"sinde. Eğilip bağırarak soruyormuşsun. Biraz ürkütücü gibi. Mezarlıkta. Geceleyin soruluyordur herhalde. Gündüz gözüyle olmaz o işler. Ama kuyu'nun bazen alaycı, matrak cevaplar verdiği de oluyormuş. Öyle diyor Evliya. Hoş işte o. "Kuyu" da olsan biraz mizah duygun olacak. O devirde yaşasam müdavimi olurdum gibi geliyor. Makara yapmasını beklerdim hep. Zerre ironi içermeyen kuru, soğuk hakikati duymak ister miydim? Sanmam.

Vizyona girecek yeni filmler de sürekli erteleniyor. Geçen yılın filmi Bond taa ekim'e ertelenmiş. Dünya prömiyeri yani. (Salgın tamamen bitse bile karanlık büyük salonda film seyretme âdeti tamamen kaybolabilir diyen uzmanlar da var) MGM iflas etmiş bile. Geçtiğimiz yıl sona ererken, pandemiyi sınırlı, sonlu bir zaman dilimine; 2020'ye yükleme/ hapsetme eğilimi vardı hepimizde. Bir tür büyü yapar gibi; sanki hep öyle dersek, geçip giden yılla birlikte def edip kurtulurmuşuz gibi. 2020'ye yapışık, onun karanlık, lanetli bir özelliğiymiş gibi. Acıklı bir kendini kandırma çabası. Çabasıymış. Şimdi iyice anlaşılıyor. Taa ekim'e erteliyorlar. Neredeyse 2022. Sinemasız ikinci yıl. Rio Karnavalı da bu yıl yapılmayacakmış (fazla mı karamsar oldu, kuyu bile arada makara…)
Herneyse;
Yukarıda, Da Vinci'nin bilmeceleri falan filan deyince, ardından Evliya'nın "kuyu"su da eklenince, aklıma çok çok sevdiğim bir bilmece geldi.(bilmecelerle ilgili yazıyı yazarken not almıştım) Onunla bitireyim de madem, onca kara haberin ardından bir hoşluk oluşturmuş gibi olsun.(kuyu, bazen bilmece de soruyor muydu acaba?)
Bilmece şöyle: "Sabahtan kalktım çatal kuyuya düştüm"

Leonardo da Vinci 1452-1519

Pantolon'muş cevabı. Bana pek hoş gelmişti; çocuk gibi sevinmiştim; Hakikatten iki ayağınla aynı anda iki ayrı kuyuya düşüyorsun. Sabah sabah…

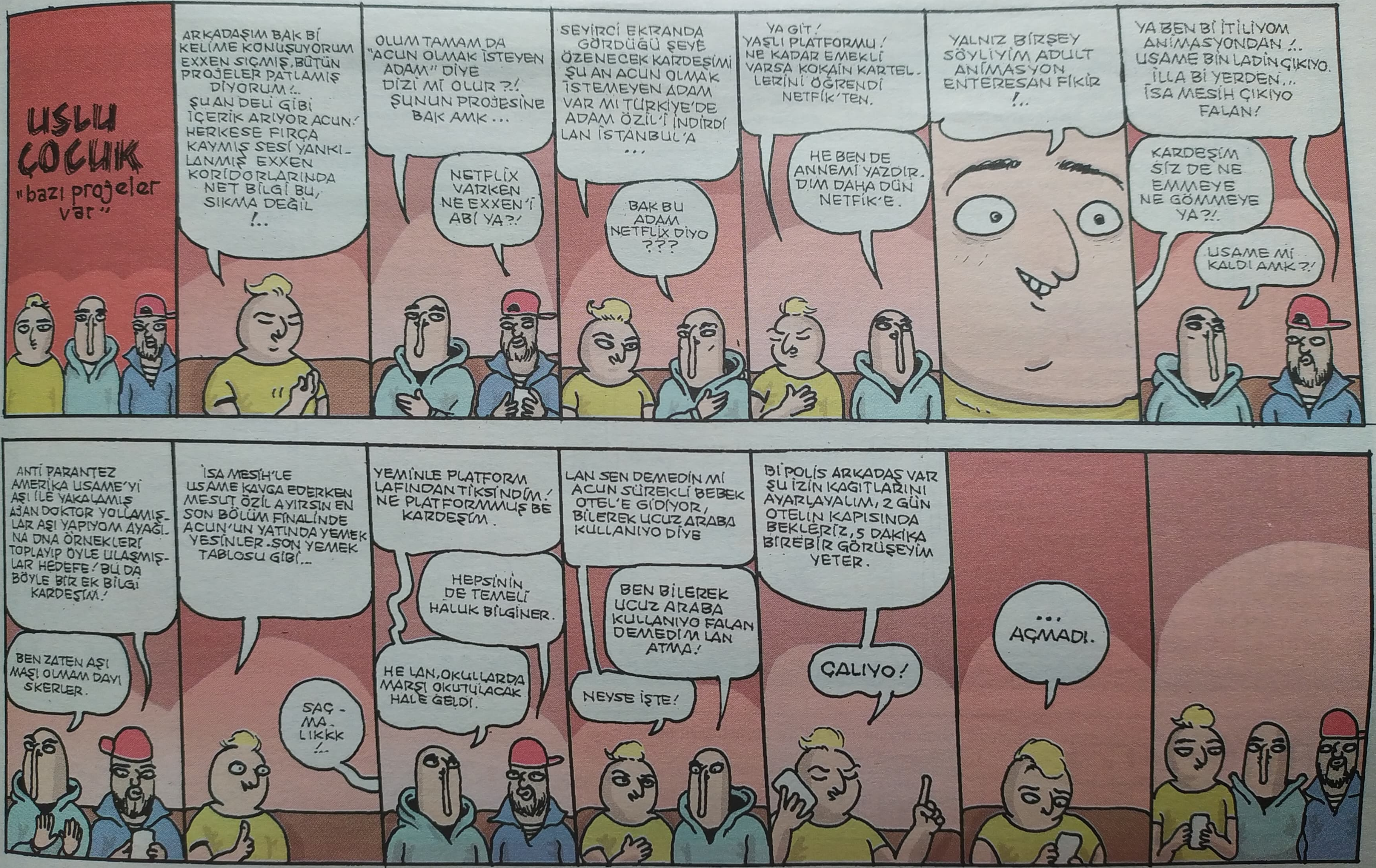
Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum…

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan

SON

UŞLU ÇOCUK
"bazı projeler var"
ARKADAŞIM BAK Bİ KELİME KONUŞUYORUM EXXEN SIÇMIŞ, BÜTÜN PROJELER PATLAMIŞ DİYORUM!.. ŞU AN DELİ GİBİ İÇERİK ARIYOR ACUN! HERKESE FIRÇA KAYMIŞ SESİ YANKILANMIŞ EXXEN KORİDORLARINDA NET BİLGİ BU, SIKMA DEĞİL !..
OLUM TAMAM DA "ACUN OLMAK İSTEYEN ADAM" DİYE DİZİ Mİ OLUR ?! ŞUNUN PROJESİNE BAK AMK...
NETFLİX VARKEN NE EXXEN'İ ABİ YA?!
SEYİRCİ EKRANDA GÖRDÜĞÜ ŞEYE ÖZENECEK KARDEŞİMİ ŞU AN ACUN OLMAK İSTEMEYEN ADAM VAR MI TÜRKİYE'DE ADAM ÖZİL'İ İNDİRDİ LAN İSTANBUL'A ...
BAK BU ADAM NETFLİX DİYO ???
YA GİT! YAŞLI PLATFORMU! NE KADAR EMEKLİ VARSA KOKAİN KARTELLERİNİ ÖĞRENDİ NETFİK'TEN.
HE BEN DE ANNEMİ YAZDIRDIM DAHA DÜN NETFİK'E.
YALNIZ BİRŞEY SÖYLİYİM ADULT ANİMASYON ENTERESAN FİKİR !..
YA BEN Bİ İTİLİYOM ANİMASYONDAN !.. USAME BİN LADİN ÇIKIYO. İLLA Bİ YERDEN.. İSA MESİH ÇIKIYO FALAN!
KARDEŞİM SİZ DE NE EMMEYE NE GÖMMEYE YA?!
USAME Mİ KALDI AMK ?!
ANTİ PARANTEZ AMERİKA USAME'Yİ AŞI İLE YAKALAMIŞ AJAN DOKTOR YOLLAMIŞLAR AŞI YAPIYOM AYAĞINA DNA ÖRNEKLERİ TOPLAYIP ÖYLE ULAŞMIŞLAR HEDEFE! BU DA BÖYLE BİR EK BİLGİ KARDEŞİM!
BEN ZATEN AŞI MAŞI OLMAM DAYI SKERLER.
İSA MESİH'LE USAME KAVGA EDERKEN MESUT ÖZİL AYIRSIN EN SON BÖLÜM FİNALİNDE ACUN'UN YATINDA YEMEK YESİNLER. SON YEMEK TABLOSU GİBİ...
SAÇMALIKKK !..
YEMİNLE PLATFORM LAFINDAN TİKSİNDİM! NE PLATFORMMUŞ BE KARDEŞİM.
HEPSİNİN DE TEMELİ HALUK BİLGİNER.
HE LAN, OKULLARDA MARŞI OKUTULACAK HALE GELDİ.
LAN SEN DEMEDİN Mİ ACUN SÜREKLİ BEBEK OTEL'E GİDİYOR, BİLEREK UCUZ ARABA KULLANIYO DİYE
BEN BİLEREK UCUZ ARABA KULLANIYO FALAN DEMEDİM LAN ATMA!
NEYSE İŞTE!
Bİ POLİS ARKADAŞ VAR ŞU İZİN KAĞITLARINI AYARLAYALIM, 2 GÜN OTELİN KAPISINDA BEKLERİZ, 5 DAKİKA BİREBİR GÖRÜŞEYİM YETER.
ÇALIYO!
... AÇMADI.

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Çıt yok koskoca ovada
Yapayalnız üzümler tütünler"
- Sabri Altınel

*** Niye hep dedelerimizin mezartaşı gündemde, nenelerimiz ölümsüz mü ya hu?!**

* Sırf dinleyen var diye konuşan da mevcut, sırf ses olsun diye konuşan da. Konuşmazsa düşünmüyor zannedilecek sanan da var. Konuşma ciddi iş, konuşmanın kendisine içeriğinden daha fazla tutuldaysan, vaylar olsun seni duyanların biçare kulaklarına...

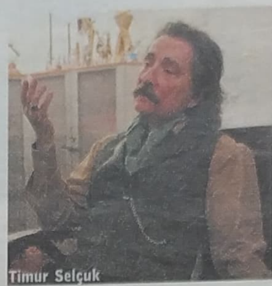
*** Şimdi gubararak dolaşan bi sürü zat, yüzyıl sonra en fazla dipnot, o da şanslılarsa...**

* Azalarak bitsin "Atatürk'ün tuttuğu takım" muhabbeti. Mustafa Kemal, cumhuriyeti getirdi ülkeye, futbolu değil. Ne farkeder takım tutması ya da tutmaması, tümden ayrı iki kavram niye şuursuzca harmanlanıyor? Hayır, Atatürk'e sevgin yoğunsa CHP'li ol, taraftarlık ne ara icabetti? Türkiye'de ne kadar takım varsa, o kadar takım tutuyor Atatürk, kapansın bu mevzu! Sahanın değil, tarihin on numarasıydı Mustafa Kemal...

*** Hayatımıza 'şok' kelimesi girdikten sonra, şok hadiseler de yoğunlaştı...**

* Kanto, Osmanlı pop müziği! En sevdiğim de "Karakız Kantosu." (Sema Moritz'den dinleyiniz) Attila İlhan'ın şiirine de girmiştir mevzubahis kanto, "Katantinalı Despina" adıyla. Hemen okuyunuz ve efsane Timur Selçuk'tan bestesini dinleyiniz. Bilmiyorsanız tabii. Bilmiyorsanız, sizi büyük güzellik beklemektedir...

*** "Yeni bilgi gelmesin de kafamdaki düzenle sakin sakin takılayım" defansına çekilen zihin, durduramayacaksın, yeni bilgi gelecek ve o kafa karışacak! Karışık kafa da evlerden uzak. İstemsiz karışıklığın panzehiri, zihnin bile isteye, gönüllü şekilde 'karmaşık' yapıya sokulması, karmaşa ve karışıklık pek başka iki şey...**

Timur Selçuk

* Duanın şevki var. Susmanın keyfi. Ve ne yazık ki küfrün de zevki!

*** Kendine gel Doktor Öz! Amerika'da "Dr. Oz" diye bilinen Mehmet Öz, "Kahvaltıdan vazgeçin, daha sağlıklı olun!" buyurmuş. Bırakalım bu ilginçlikleri doktor bey, şu hayatta bi kahvaltı zevkimiz var, onu da mı alacaksın elimizden a popüler uzman?! Sibirya sözü var, "Kahvaltıyı iki kişilik yapın, öğle yemeğini dostunuzla paylaşın, akşam yemeğini düşmanınıza verin" diye, bizim şeklimiz budur, biz doğuluyuz doktorcuum! Kaçırma neşemizi uzaktan uzaktan. Fit olalım diye rafadan yumurta mahzun mu olsun, kızarmış ekmek garib mi kalsın, siyah çay derbeder mi gezsin?! *Yabma* bunu doktor! Süreyacıyız biz, kahvaltının mutlulukla ilişkisine iman etmişiz, sıkma canımızı. Sen git kültürü güdük Amerika'da yap şovunu. En küçük bi söz *dema* artık kahvaltıyla ilgili!!**

* Borsa yokken daha mutluydu bu ülke, asla tesadüf değil, üretici eylemin yerini spekülasyon alınca çürüme kaçınılmaz...

*** Güzel Anadolu'nun pek çok beldesinden geçerken, yerel radyolarda 25-30 yıl evvelinin pop şarkılarını duyacaksın, sakın ha şaşırma! Bunlar zamanında bir heves kurulup, sonradan yürümeyen özel radyolardır. Hep aynı şarkıları döndürerek yaşarlar, ne akışta değişiklik olur ne de tam kapanırlar...**

* Yalnız bu yıl Şubat enteresan! 1 Şubat, pazartesiye denk geliyor ve böylece dört hafta disiplinli bir şekilde devam ediyor, konu 28 Şubat pazar günü kapanıyor. Ütülü dört haftadan ibaret Şubat. 1Mart, yine pazartesi amma mart pazarla bitmiyor, takıntılı zihinleri tam da tatmin edemiyor!

*** "Latinlerin bu konuda güzel bir lafı vardır" dedim, "Nedir" dedi, "Bilmiyorum, onlar her konuda laf ediyolar, boş bırakmamışlardır" dedim...**

YouTube. Çirkin Sanatlar kanalı. Bebek Kafası konuşmaları. İzleyiniz, abone olunuz. Yoksa karşınızda beni bulursunuz!

vedatozdemiro@gmail.com

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 27 OCAK 2020 | Sayı: 698
Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun- Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler-İstanbul 0212 454 32 90 – 0212 454 34 83
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 300 TL. Özel kargo teslimatlı 420 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

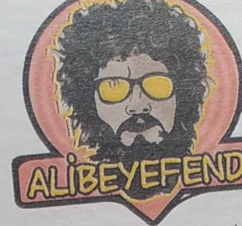
gelen kutusu

Osman Şahir

Uşakspor Aşkına Herkes Ayağa!

"Beyler ayağa beyler" ricası yerine getirilmeyince yanındakilerden destek alıp daha kalabalık bir grup ile bizim olduğumuz tarafa dönerek dile getirdiği bir talepti bu. Tribün liderleri böyledir. İstediklerini alamayınca yanındakileri kullanmaktan çekinmezler. Söz geçiremediğini fark edince elindeki kozu, Uşakspor aşkını öne sürerek zan altında bırakıyordu bizleri. O an kalkmak istemesek bile mecburen kalkıyorduk. Çünkü ayağa kalkmayanlar anında ötekileştiriliyor ve Uşakspor'a aşık olmayanlar olarak fişleniyordu. Bir ara tribün liderinin yanına gidip "Ayağa kalkıp kalkmamamız takıma olan aşkımızı ölçmeniz için yeterli bir kriter mi?" diye sormak istedim. Arkadaşım kolumdan tutup bunun ne yeri ne de zamanı diyerek beni engelledi.

İsteği yerine getirilen tribün lideri büyük bir coşku ile davula daha sert bir şekilde vururken, onun komutu ile ayağa kalkmak beni mutsuz etmişti. Bir süre gönlünü hoş ettikten sonra tekrar yerimize oturduk. Fakat bir kez onun boyunduruğu altına girdikten sonra bu esaretten kurtulmak maalesef mümkün değil. Oturduğumuzu fark ettiği an yanındaki kalabalık grubun desteğini alarak tekrar bize döndü ve "Beyler maç izleyecekler kapalıya" dedi. Açık tribünde maç izlemek yasaktır bu arada. Yazılı olmayan ama bilinen bir kuraldır bu. 90 dakika boyunca istekleri bitmeyecekti. Bunu bile bile her maç davulun yanına oturuyor ve kendimize eziyet ediyorduk.

Davulun yanı, sorumluluk gerektiren kritik noktalardan biri. Bizler bu sorumluluğu yerine getiremiyor ve tribün liderini tam manasıyla tatmin edemiyorduk. Üzerimizdeki baskıyı arttırmak ve bizleri maça dahil etmek için zaman zaman önümüze kadar geliyor ve sağ elini havaya kaldırıp suratlarımıza yakın bir şekilde sallarken bir taraftan da "Uşaksippoor olleee" diye bağırıyordu. Bu kesinlikle bir tehdit değil. Tatlı bir uyarı. Bu uyarı ile birlikte oturanlar olarak ayağa kalkıyor ve bizler de sağ elimizi onun gibi sallayarak "Uşaksippoor olleee" diye bağırmaya başlıyorduk. Devrilebilecek ya da seçimle gidecek bir lider türü değil bu. O yüzden müsabaka boyunca isteklerini olabildiğince yerine getirmek zorundasınız. Biz de o gün oynanan maçta tam olarak bunu yapmaya çalıştık.

Hatta ben biraz ileri giderek profesyonelleştiğimi ispat etmek ve sanırım ona yaranmak için parmaklarım açık şekilde değil de tamamı kapalı şekilde alkış tuttum. Avuç içlerimi her birbirine vurduğumda ellerimi biraz öne itiyor ve gerçek bir destekçi olduğumu herkese gösteriyordum. Tribün liderinin etkisi altında kalmak bir süre sonra hoşuma gitmeye başladı. Artık ne derse yapıyor ve eksiksiz yerine getirmeye çalışıyordum. Yanımda oturan arkadaşlarım ayağa kalkmadığı an liderimiz ile göz göze gelip yanımdakileri ona şikayet ediyor ve kafamı hafif sola kaldırıp dilimi ısırarak sinirlenmiş gibi yapıyordum. Tribün lideri, benim şikayetimi önemseyerek bizim olduğumuz tarafa gelip oturan grubu ayağa kaldırıyor ve bana teşekkür ediyordu.

Güç sahibi kimseden aldığım bu teşekkür beni iyiden iyiye iktidar yalakasına dönüştürmüş ve ona olan bağlılığımı her fırsatta daha güçlü bir şekilde göstermeye başlamıştım. Onun yetişemediği yerlerde ben devreye giriyor ve arkamdaki kalabalığa hükmediyordum. Sıradan bir taraftarın yükseliş öyküsüydü bu. Biletli seyirci olarak adım attığım kariyerimde hızlı bir yükseliş yaşıyordum. Kısa süre içerisinde adapte olduğum bu ortama, 90 dakika sona erdiğinde veda etmek zorunda kaldım. Eve dönüş yolunda caddenin ortasında araçların önünü kesip kaputlarına iki elimle bastırarak "Uşaksippoor olleee" diye bağırmak geliyordu içimden. Yaşadığım güç zehirlenmesinden kurtulamıyordum. Bir an önce 60'lı yaşlarıma gelip çoluk çocuğuma deplasman hikayelerimi, rakip takımın pankartını çaldığımızı falan anlatmak istiyordum. Fakat deplasmana gitmeyecek kadar üşengeç olduğum için bu isteğim kısa süre içerisinde kayboldu.

ORTAM

En telmaşa adam

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

özet:
TOLGA, ANAHTARLARI KAPININ ÜZERİNDE UNUTMASI VE DİĞER GAFLETLERİNE KARŞILIK ORTAM'A KOLPADAN Bİ SENET İMZALATIR. ELEMAN BİR AY İÇİNDE SENARYOYU BİTİRMEZSE 50 BİN DOLAR ÖDEMEKLE MÜKELLEF KILINMIŞTIR. Bİ KAÇ GÜN TOLGA'NIN EVİNDE BAYAĞI Bİ MESAFE KATETMELİDİR

